

Tempo Doeloe, vroegere tijd, is een korte beschrijving door Gerrit van Faassen van het "Indië-leven" van enkele veteranen. In dit verhaal staat Arnold Otten, één van de jongere veteranen, centraal.

Nog maar net bekomen van de perikelen in Indonesië, sleepte de kwestie Nieuw-Guinea in 1962 Nederland opnieuw een soort van koloniale oorlog in. Arnold Otten weet waarover hij praat. Op 8 februari 1961 kwam hij op in de Utrechtse Frederik Hendrik kazerne, waarna twee maanden tropenopleiding volgde in Roermond. Otten werd ingedeeld als infanterist bij het Garderegiment Jagers. In Vught werden er, van de vijftien jongens die zich als vrijwilliger hadden aangemeld voor uitzending naar Nieuw-Guinea, maar vier goedgekeurd. Omdat defensie dat wat weinig vond, werden er jongens aangewezen die moesten gaan, waaronder Arnold Otten. Met de normale lijnvliegtuigen van de KLM gingen ook kleine groepjes militairen mee, die in burger reisden. Op 23 juni 1961 vertrok Otten van Schiphol. Via Frankfurt, Rome, Beiroet, Karachi, Bangkok en Manilla kwam hij na drie dagen vliegen aan op Biak. Enkele dagen later vloog hij met 'De Kroonduif' naar het eiland Jefman en vandaar naar Sorong. Zijn eerste taak bestond uit het veelvuldig lopen van patrouille, op zoek naar Indonesische infiltranten. Er werden heel wat van die infiltranten opgespoord, vaak op aanwijzing van de Papoea's, die niets van de Indonesiërs moesten hebben. Die Papoea's moesten in veel gevallen 3 à 4 uur lopen om dit te melden. Tijdens zo'n patrouille sneuvelden er twee jagers van de Alfacompanie. Ook bij de Foxtrotcompagnie, waartoe Otten behoorde, viel een dode te betreuren: G. Bos uit Nieuw Amsterdam, dienstkameraad van Arnold. De verslagenheid na deze gebeurtenis was uiteraard groot. De dienst ging echter door. Zo hebben Otten en zijn maten nog eens twee weken lang gezocht naar een verdwenen sergeant van het Korps Mariniers, die op het eiland Misool tijdens de jacht was verdwaald. Uiteindelijk werd de man, levend, teruggevonden ergens in een kampong. Vanaf dat eiland kon je volgens Otten bij helder weer het Indonesische eiland Ceram in de Molukken zien liggen.

Na drie maanden infanterist te zijn geweest werd Otten overgeplaatst naar de Staf- en Verzorgingscompagnie, waar hij terecht kwam bij de drumband. Met die drumband is hij ooit nog eens voor een parade in Hollandia geweest, het huidige Jayapura, een afstand van meer dan 1.000 kilometer. Arnold is ongeveer negen maanden 'Hoornblazer van Dienst' geweest. Dat betekende elke morgen om zes uur reveille blazen. Verder moest er voor elk appèl worden geblazen en om acht uur, voor het hijsen van de vlag. Na de vlaghijsing moest Otten allerlei karweitjes opknappen, zoals wachtlopen of helpen in de keuken en telefooncentrale. Dit duurde tot 10.30 uur, omdat daarna geoefend moest worden met de drumband. Op 18 augustus 1962 maakte een 'staakt het vuren' een einde aan de strijd met de Indonesiërs. Op 1 oktober werd in Hollandia de Nederlandse vlag gestreken. In Sorong gebeurde dat op hetzelfde moment. Bij die laatste vlaggenceremonie werd door Arnold Otten op de hoorn 'het laatste signaal' geblazen. Nieuw-Guinea werd overgedragen aan de Verenigde Naties die het op 1 mei 1963 overdroegen aan Indonesië. Arnold vloog op 11 november 1962 via Tokyo en de Noordpool terug naar Nederland.